

EUROOPA KOHTU OTSUS

14. detsember 1962^{*}

[...]

Liidetud kohtuasjades

31/62 – äriühing Milchwerke Heinz Wöhrmann ja Sohn KG, Wesel/Rhein,

33/62 – äriühing Alfons Lütticke GmbH, Germinghausen/Westfalen, esindajad: advokaadid Fritz Modest, Artur Heemann, Renate Menssen, Jürgen Gündisch, Heinz Binder, Hamburg, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, c/o Félicien Jansen, kohtusekretär, 21 rue Aldrinen,

hagejad,

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindaja: Hubert Ehring, Euroopa täitevorganite (*Exécutifs européens*) õigusnõunik, keda abistab professor Ernst Steindorff, Tüüring, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, c/o Henri Manzanarès, Euroopa täitevorganite õigustalituse sekretär, 2 place de Metz,

kostja,

millest mõlema esemeks on alljärgnevate õigusaktide kehtetuks tunnistamine või mittekohaldamine:

- a) Euroopa Majandusühenduse Komisjoni 15. märtsi 1961. aasta otsuse kompenseeriva maksu sisseeadmise kohta täispiimapulbri importimisel Saksa Föderatiivsesse Vabariiki EMÜ asutamislepingu artikli 46 kohaselt, artikkel 3 (Euroopa Ühenduste Teataja nr 26, 13. aprill 1961, lk 505);
- b) komisjoni 13. detsembri 1961. aasta otsus, millega lükatakse edasi 15. märtsi 1961. aasta otsus kompenseeriva maksu sisseeadmise kohta täispiimapulbri importimisel Saksa Föderatiivsesse Vabariiki EMÜ asutamislepingu artikli 46 kohaselt (Euroopa Ühenduste Teataja nr 7, 27. jaanuar 1962, lk 137);

EUROOPA KOHUS,

koosseisus:

president A. M. Donner, kodade esimehed L. Delvaux ja R. Rossi,
kohtunikud O. Riese, Ch. L. Hammes (ettekandja), A. Trabucchi ja R. Lecourt,

^{*} Kohtumenetluse keel: saksa.

kohtujurist K. Roemer,

kohtusekretär A. Van Houtte,

on teinud järgmise

otsuse

[...]

Põhjendused

Hagiavaldused on nõuetekohased, nende vormilist külge ei ole vaidlustatud ning nende suhtes ei ole esitatud kriitikat kohtu enese poolt.

Hagejad tuginevad oma toimingutes EMÜ asutamislepingu artiklile 184 ning väidavad selle artikli alusel, et Euroopa Kohtul on olemas vajalik pädevus kuulutada kehtetuks või jätta kohaldamata komisjoni 15. märtsi 1961. aasta otsuse artikkel 3 ning komisjoni 13. detsembri 1961. aasta otsus.

Enne, kui uurida, kas õigusaktid, mille vastu hagiavaldus on suunatud, on olemuselt otsused või määrused, tuleb veenduda, kas artikkel 184 annab Euroopa Kohtule pädevuse otsustada määruse mittekohaldamise üle, kui see küsimus on tõusetunud liikmesriigi kohtus toimivas menetluses, nagu kõnealusel juhul.

Asutamislepingu artikkel 184 võimaldab igal osapoolel esitada hagiavaldus, sõltumata artikli 173 kolmandas lõigus nimetatud tähtaja möödumisest, et kuulutada kehtetuks või taotleda Euroopa Kohtult, et see ei kohaldaks määrust, mis on vaidlustatud kohtulikul teel, ning kasutada selleks vahendeid, mis on ette nähtud artikli 173 esimeses lõigus.

Hagejad toovad välja asjaolu, et artiklis 174 ei ole määratud, millises kohtus tuleks määrust vaidlustavat menetlust alustada, ning et selle määruse mittekohaldamist tuleks eeldatavasti nõuda Euroopa Kohtult.

Niimoodi avatakse täiendav vaidlustamistee lisaks artiklis 173 sätestatud vaidlustamismenetlusele.

Samas ei ole asutamislepingu artikkel 184 sellise ulatusega.

Seadusesätte tekstist ja ülesehitusest ilmneb, et selle mõju ja piirav toime hõlmab määruse mittekohaldamise väljakuulutamist üksnes juhul, kui Euroopa Kohtus on algatatud menetlus asutamislepingu mõne teise sätte alusel.

Artiklis 173 sätestatud tähtaegadele viitamisest tuleneb, et seda on võimalik kohaldada vaid Euroopa Kohtus toimuva menetluse raames, ning et see ei võimalda jätta arvestamata nimetatud artiklis sätestatud tähtaegu.

Artikli 184 ainukeseks eesmärgiks on seega kaitsta Euroopa Kohtu jurisdiktsiooni alla kuuluvat isikut määruse ebaseadusliku kohaldamise eest, vaidlustamata seejuures seda määrust ennast, mida pärast artiklis 173 sätestatud tähtaja möödumist ei ole enam võimalik vaidlustada.

Tuleb rõhutada, et Euroopa Kohtu ja liikmesriikide kohtute vastavad pädevusalad on asutamislepinguga selgelt piiritletud.

Tegelikult nähakse nii asutamislepingu artiklis 177 kui ka Euroopa Ühenduste Kohtu põhikirja protokollis ette, et liikmesriigi kohtu pädevuses on alustada menetlust Euroopa Kohtus.

Kui liikmesriigi kohtus toimuva menetluse kestel võivad pooled pöörduda otse Euroopa Kohtu poole ja nõuda eelotsuse tegemist, siis võivad nad kohustada liikmesriigi kohtunikku peatama menetlust seniks, kuni Euroopa Kohus on otsuse teinud.

Ei asutamislepingus ega protokollis ole ette nähtud siseriikliku kohtuniku pädevuse sellist piiramist.

Kui seega ei ole artiklis 184 sätestatud piisavat alust selleks, et võimaldada Euroopa Kohtul praegusel kujul sekkuda sellisesse kohtuvaidlusesse, siis artikkel 177 võib, vastupidi, võimaldada sellist otsust langetada, kui liikmesriigi kohtus alustatud menetluse puhul tuleb langetada otsus lähtuvalt sellest artiklist.

Eelnevatest põhjendustest tuleneb, et Euroopa Kohus peab tunnistama pädevuse puudumist nende hagide lahendamiseks, seda nii kehtetuks tunnistamise taotluste kui ka vaidlustatud õigusaktide mittekohaldamise taotluste osas.

Seetõttu ei ole vaja otsustada Euroopa Kohtu pädevuse üle hagejate poolt tõstatatud küsimuses komisjoni meetmete täpse olemuse kohta.

Suulise menetluse käigus on hagejad subsidiaarsena nimetanud oma hagi aluseks artiklit 173.

Sellega seoses ei ole vaja uurida taotluste õigusliku aluse muutmise vastuvõetavust ega ka küsimust selle kohta, kas asutamislepingu artikli 173 teise lõigu kohaselt on vaidlustatud õigusaktide näol tegemist otsustega, kuivõrd hagejate toimingud ei ole tehtud artikli 173 kolmandas lõigus sätestatud ajavahemiku jooksul.

Tegelikult tuleks selle ajavahemiku viimaseks võimalikuks algushetkeks lugeda 1. juuli 1961, mil Saksa Föderatiivse Vabariigi Ametlikus Teatajas avaldati üheksas korraldus, millega muudeti Saksamaa 1961. aasta tollitariife, või 30. detsember 1961, mil avaldati teine korraldus, millega muudeti Saksamaa 1962. aasta tollitariife.

Seda tuleb lugeda kõige hilisemaks hetkeks, mil hagejad pidid teada saama vaidlustatud meetmete olemasolust.

Hagid, mis on esitatud vastavalt 4. ja 9. oktoobril 1962, on seega vastuvõetamatud, kuivõrd need on hilinevad artikli 173 tähenduses.

Eelnevast lähtuvalt on hagid tervikuna vastuvõetamatud.

Kohtukulud

Kodukorra artikli 96 lõike 2 kohaselt on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud.

Kuna hagi oli vastuvõetamatu, tuleb kohtukulud jätta hagejate kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes,

arvestades menetlusedokumente,

kuulanud ära ettekandja ettekande,

kuulanud ära poolte kohtukõned,

kuulanud ära kohtujuristi arvamuse,

võttes arvesse Euroopa Majandusühenduse asutamislepingu artikleid 46, 164, 173, 177, 184 ja 189,

võttes arvesse protokolli Euroopa Majandusühenduse Kohtu põhikirja kohta,

võttes arvesse Euroopa Ühenduste Kohtu kodukorda;

jättes arvesse võtmata laiemad või vastupidised kaalutlused,

EUROOPA KOHUS

otsustab:

1. Jätta hagi nende vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

2. Mõista kohtukulud välja hagejatelt.

Kohtuotsus on tehtud 14. detsembril 1962 Luxembourgis.

Donner

Delvaux

Rossi

Rieser

Hammes

Trabucchi

Lecourt

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 14. detsembril 1962 Luxembourgis.

Kohtusekretär

Presidendi nimel

A. Van Houtte

L. Delvaux

koja esimees